

NHỚ GIÁNG-SINH XƯA

Lập đông bão tuyết phủ ngàn thông,
Chạnh nhớ quê hương lạnh buốt lòng !
Thuở ấy giáo đường chuông thánh thót...
Giờ đây hoang vắng...hắt hiu trông !
Đứng nhìn bông tuyết...rơi rơi đọng...
Phủ kín tâm tư...nỗi ước mong.
Sương xuống thướt tha màu kỷ-niệm...
Ngày về...nơi ấy có con không ?!

Linhh-Ân Nguyễn Thiện Nhân

GIÁNG TRẦN

Giê-Xu giáng trần làm nhỏ bé...
Tại Bê-Lem "Ngàn Lẻ Chín Trăm"...
Màn trời, chiếu đất lạnh lùng...
Chúa ơi...con chẳng quên công ơn Ngài.
Chốn chuồng chiên Ngài nằm máng cỏ...
Cứu Chúa ơi...con nghĩ mà đau !
Ai đành để Chúa vậy sao !?
Xin mời Ngài đến ngự vào lòng con...

Khuyết Danh (Hà-Nội Nô-ên 1951)

LỜI NGUYỆN ĐÊM GIÁNG SINH

Mùa Giáng-Sinh trở về trên đất lạ,
Con nhìn trời tìm lại ánh sao xưa,
Ánh sao xưa nhân-loại vẫn mong chờ
Ánh sao ấy con bây giờ mơ lại.
Nhớ ngày ấy người ta chưa ngược đãi,
Quê-Hương con vang mãi thánh thi ca,
“Chúc tụng Ngôi Cao, dưới thế An-Hòa”
Chạnh nhớ lại những ngày qua buồn tủi !
Biết đến ngày nào nguồn vui trở lại ?
Để Đông về vắng vắng tiếng hoan ca,
Mừng Chúa sinh ra , con Chúa chung nhà,
Tin-Lành Chúa lại loan ra khắp chốn !?
Kính lạy Chúa xưa, sinh nơi cùng khốn,
Tái tạo lòng người vong bản tối tăm,
Biết trở về noi theo dấu bọ chấn,
Bên máng cỏ biết ăn năn lầm lỗi.
Biết khôn ngoan, để nhận ra nguồn cội,

Như Ba Vua xưa lặn lội đi tìm,
Đấng Anh-Hài sinh tại chốn chuồng chiên,
Cùng thờ lạy chung một niềm thỏa dạ.
Kính lạy Cứu Chúa, Ngài ngôi sao lạ,
Chiếu ơn Ngài trên giải đất quê con,
Cho Mẹ yêu không còn ngóng mỗi mòn
Cho Con dại ươm mầm non hy-vọng.
Cho mắt Vợ hiền lệ thôi ngấn đọng,
Cho lòng Chồng, thôi đợi ngóng hồi âm,
Cho Cụ Già bình lại khúc thi ngâm,
Cho nhà Chúa dội thanh âm trầm bổng.
Cho đồng lúa xanh lấp bằng gò nổng,
Cho thuyền chài buồm lộng gió ra khơi,
Cá đầy khoang vui với nước mây trời,
Cho thôn xóm vang tiếng cười tỏ mở.
Kính lạy Chúa xin giơ tay nâng đỡ,
Chiên Lạc-Hồng đang run sợ lạc nhau,
Xin Chúa giang tay quyền phép nhiệm màu,
Gom chiên lại chung chuồng mau thuận phục.
Ngày vui ấy, đồng dân cao thánh-khúc,
Cùng thiên-binh ca-ngợi Chúa trời cao.
Bầu trời đen bỗng rực rỡ ánh sao,
Ánh Sao Lạ ngày xưa bừng sáng lại.

Linh-Ân Nguyễn-Thiện-Nhân

(Cali. Đêm Giáng Sinh 1975)

KỶ NIỆM CHÚA GIÁNG SINH

(Thi)

Hoàn cầu vang dội tiếng chuông linh!
Nhớ thuở, đêm đông Chúa giáng-sinh!
Thành Bết, sao mai soi sáng rực!
Cung Trời, Thiên-sứ hát tôn-vinh!
Mục-đồng nhìn nhận mừng khôn-xiết!
Hê-rốt nghe tin, sợ thất kinh!
Bác-sĩ quì tâu, dâng lễ vật!
Ma-ry Giô-sép chúc an-ninh!

(Ca)

Ma-ri Giô-sép an-ninh,
Thỏa lòng thấy Chúa Thánh minh ra đời!
Con Người vốn ở trên Trời,
Vâng lời Thiên-Phụ giáng nơi phàm-trần!
Nặng lòng thương xót tội nhân,
Lìa Ngôi Vinh-Hiển chọn phần vị-tha!
Hạ mình hầu việc người ta,
Gặp người bạc đãi cùng là vu-oan!
Chẳng hề mở miệng than-van,
Một mình đứng vững bình-an lạ thường!
Hy-sinh nhịn-nhục mọi đàng,
Thân treo Thập-giá thêm càng xót sa!
Huyết hồng tim Thánh đổ ra,
Gục đầu lớn tiếng: “Thưa Cha Xong Rồi”!
Ba ngày sống lại lên trời,
Cùng ngồi bên hữu chính ngôi Phụ-Thần!

Cầu thay Thiên-hạ muôn dân,
Ai tin nhận Chúa được ân cứu liền!
Tha tội chẳng phải bạc tiền,
Huyết báu tẩy sạch lòng liền trắng trong!
Biến nên người mới lạ-lùng,
Bây giờ có Chúa ở cùng không sai!
Trung-tín hầu việc hôm mai,
Khẩn-cầu nhờ Thánh-linh Ngài dẫn đưa!
Thức canh trực sẵn sớm trưa,
Yêu-thương thánh-sạch cho vừa lòng Cha!
Tái-lâm Chúa tiếp rước ta,
Thân hình biến-hóa như là Chúa nay!
Hiệp cùng Chư -Thánh vui thay,
Tôn thờ Thượng-Đế ngày ngày vinh-quang!
Đời đời sống ở Thiên-đàng,
Bình-an Phước-Lạc lại càng Vinh-hoa!
Ngợi-khen Chúa Ha-lê-lu-gia!

Chân-Sinh Nguyễn-Thiện-Đạo
Cảm-Tác (1956)

NHỚ BẾT-LÊ-HEM

Bết-lê-hem ôi, ta nhớ người
Nhớ người, đôi mắt lệ tuôn rơi
Tuôn rơi, là bởi ta thương Chúa
Thương Chúa, vì ai phải xuống đời.
Bết-lê-hem ôi, ta nhớ người
Nhớ người, khi Chúa đến thăm người
Thăm người, nào thấy ai lưu ý
Máng cỏ, chuồng chiên một cảnh trời.
Bết-lê-hem ôi, ta nhớ người
Nhớ người, hơn cả nhớ người đời
Người đời nào thấy vinh quang Chúa
Đêm vắng, canh khuya chói sáng người.
Bết-lê-hem ôi, ta nhớ người
Nhớ người, khi tiếng hát vang trời
Vang trời, vì bởi muôn Thiên-Sứ
Rao báo Tin-Lành đến tận người.
Bết-lê-hem ôi, ta nhớ người
Nhớ khi Mục-tử quyết vâng lời
Vâng lời, tìm kiếm Hà-nhi Thánh
Thân bọc bằng khăn rất ngậm ngùi.
Bết-lê-hem ôi, ta nhớ người
Nhớ người, lại nhớ cả phương trời
Phương trời, bác-sĩ theo sao đến
Phẩm-vật dồi-dào, hiến Chúa người.
Bết-lê-hem ôi, ta nhớ người
Nhớ người, diễn tả một đôi lời
Đôi lời cảm-ta On cao thăm
Kỷ-niệm nghìn xưa Chúa xuống đời !

Mục-Sư Lưu-Văn-Mão